

Manuel Vial-Dumas (Barcelona)

Το Ιουστινιάνειο Δίκαιο ως Πλαίσιο τις Ευρωπαϊκής Ταυτότητας

Το δίκαιο μπορεί να είναι ένα δοχείο στο οποίο μεταφέρονται οι δομές μιας κοινωνίας σε μια ιστορική στιγμή. Όταν υπάρχει μια ανθρώπινη κοινωνία υπάρχει και το δίκαιο. Αυτό το δίκαιο συνήθως αντανακλά τις προτεραιότητες, τα έθιμα και τις αξίες που διέπουν τους ανθρώπους σε κάθε εποχή.

Προφανώς το δίκαιο δεν είναι πάντα μια απλή εικόνα αυτών των κοινωνικών δομών. Με άλλα λόγια, το δίκαιο δεν είναι μόνο το δοχείο όπου αυτές μεταφέρονται, είναι επίσης η κινητήρια δύναμη πίσω από τις αλλαγές. Πράγματι, γενικά οι κυβερνήτες χρησιμοποιούν το δίκαιο όταν θέλουν να αλλάξουν την κοινωνική δομή, όταν θέλουν να διορθώσουν μια συμπεριφορά και ακόμα να εισαγάγουν μια νέα.

Έτσι, το δίκαιο και οι βασικές δομές της κοινωνίας είναι στενά συνδεδεμένες. Αφενός το δίκαιο τις συλλέγει, αφετέρου, μερικές φορές μπορεί να τις μετατρέψει ακόμη και να τις δημιουργήσει. Το δίκαιο είναι μια εικόνα της κοινωνίας στην οποία ισχύει. Αλλά είναι μια εικόνα που πρέπει να εξετάσουμε προσεκτικά. Αν επιδιώκουμε μια αναλογία, θα έλεγα ότι είναι σαν μια προσωπογραφία ενός βασιλέα. Όλοι γνωρίζουμε ότι όταν βλέπουμε έναν πίνακα ενός ηγεμόνα, αντανακλά όχι μόνο την πραγματικότητα, δηλαδή το πρόσωπό του, αλλά επίσης και μια ιδανική εικόνα του βασιλέα και της εξουσίας, μια εικόνα που ο ίδιος θέλει να προβάλει στην κοινωνία.

Είναι εδώ όπου βρίσκεται το έργο του ιστορικού του δικαίου και των θεσμών. Όπως ο ιστορικός της τέχνης απέναντι από το πορτρέτο του βασιλιά, έτσι και ο ιστορικός του δικαίου πρέπει να μάθει ποια μέρη της ζωγραφικής είναι μια αντανάκλαση των βασικών δομών της κοινωνίας

και ποια εισάγονται από την εξουσία για να προβληθούν στην πραγματικότητα. Αν καταφέρει κανείς να διακρίνει το ένα πράγμα από το άλλο, επίσης μπορεί να μάθει πόσο έχουν επηρεάσει την κοινωνία οι επιθυμίες της εξουσίας. Το δίκαιο είναι μια καλή πυξίδα για την αναζήτηση των βασικών δομών που περιέχουν την ταυτότητα ενός λαού. Το δίκαιο δεν είναι ούτε ηθικά, ούτε θρησκευτικά, ούτε ιδεολογικά αδιάφορο. Αντιθέτως, το δίκαιο είναι, ειδικά όταν γεννιέται από το έθιμο, το πλαίσιο της ταυτότητας ενός λαού.

Για αυτό το λόγο, σήμερα θέλω να μιλήσω για ένα δίκαιο που είναι κοινό σε όλη την Ευρώπη. αναφέρομαι, όπως ξέρετε, στο ρωμαϊκό δίκαιο. Δεν θα περιγράψω το περιεχόμενο του, ούτε θα σταματήσω να αναλύσω την εξέλιξή του, αυτό είναι ένα θέμα που δεν θα μπορούσα να αντιμετωπίσω σε μια ενιαία παρουσίαση. Εδώ θέλω μόνο να περιγράψω σε γενικές γραμμές η διαδρομή του ρωμαϊκού δικαίου ώστε να γίνει το δίκιο της σημερινής Ευρώπης. Το πιο σημαντικό έργο, το οποίο περιείχε το μεγάλο μέρος αυτού του δικαίου και μέσω του οποίου το έχουμε γνωρίσει βαθεία, είναι το *Corpus Iuris Civilis*, δηλαδή το σώμα αστικού δικαίου, που δημοσίευσε ο Ιουστινιανός. Εδώ θα ήθελα να ορίσω την αρχή του ταξιδιού μας, αλλά πρέπει να πάμε λίγο πιο πίσω.

Πράγματι, πριν μιλήσουμε για το Ιουστινιάνειο έργο είναι απαραίτητο να πάμε πίσω περίπου έναν αιώνα. Κατά το έτος 438, στην Κωνσταντινούπολη, ο αυτοκράτορας Θεοδοσίος Β εξέδωσε το *Codex Theodosianus*. Ο δυτικός αυτοκράτορας, Βαλεντινιανός Γ, ένα χρόνο αργότερα το δημοσίευσε επίσης στην Δυτική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Πρόκειται για μια συλλογή της ισχύουσας νομοθεσίας σε όλη την αυτοκρατορία, η οποία σ' εκείνη την εποχή εξαπλώθηκε σε όλη τη Μεσόγειο και πέρα, μέχρι τις Ευρωπαϊκές ακτές του Ατλαντικού από τη μία πλευρά, και στο νότο της Αιγύπτου και της Μαύρης Θάλασσας, από την άλλη. Επιπλέον, πρόκειται για ένα χριστιανικό δίκαιο, ένα δίκαιο που έχει αλλάξει στις προηγούμενες αιώνες, όχι μόνο ως αποτέλεσμα την έλευση της νέας θρησκείας, αλλά και νωρίτερα, ως αποτέλεσμα των ελληνιστικών σχολών σκέψης που εξαπλώθηκαν σε όλη την αυτοκρατορία.¹

Αναφέρω αυτή τη συλλογή του Θεοδοσίου επειδή μας δείχνει το δίκαιο που ίσχυε σε αυτόν τον κόσμο όταν η Δυτική Ευρώπη χωρίστηκε από τη

¹ Ένα κλασικό και πολύ σημαντικό έργο, αν και πολύ αμφιλεγόμενο σε κάποια από τα σημεία του, είναι Biondi B., *Il diritto romano cristiano*, Milano 1952, επίσης Gaudemet J., *La formation du droit séculier et du droit de l'Église aux IV et V siècles*, Sirey 1979. Για την επίδραση της ελληνικής φιλοσοφίας συνιστώνται διάφορες εργασίες που συλλέγονται στα πρακτικά *La filosofia greca e il diritto romano*, *Colloquio italo-francese*, Roma, 14-17 Aprile, 1973, v. II, Roma 1977.

Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και ακολούθησε μια παράλληλη και σχετικά ανεξάρτητη εξέλιξη. Από τα μέσα του 5^ο αιώνα το δυτικό τμήμα σιγά σιγά διασπάστηκε μέχρι τον τελικό πολιτικό διαχωρισμό του από τη Ρώμη και την Κωνσταντινούπολη.

Το έργο του Ιουστινιανού, η μεγάλη συλλογή του Ρωμαϊκού δικαίου εκδόθηκε εκεί στην Κωνσταντινούπολη, μεταξύ το 529 και το 534 μ. Χ. Ήδη από την εποχή του θεωρήθηκε ως η μεγαλύτερη γνωστή νομική εργασία και η φήμη του εξαπλώθηκε αμέσως. Ήταν ένα επιστημονικό δίκαιο, που αναπτύχθηκε επί αιώνες στη σκέψη των πιο αξιόλογων νομικών. Περιέχει όχι μόνο αυτοκρατορική νομοθεσία, αλλά επίσης ένα μεγάλο μέρος νομολογίας και δόγματος, ακόμη και ένα νομικό εγχειρίδιο.

Αλλά όταν ο Ιουστινιανός δημοσίευσε τη συλλογή του, το μεγαλύτερο μέρος της σημερινής Δυτικής Ευρώπης είχε χωριστεί από την αυτοκρατορία. Η Ιταλία ήταν ακόμα μέσα, αλλά σύντομα οι Λογγοβάρδοι έσπασαν τη βυζαντινή κυριαρχία μέχρι να εξαφανιστεί τον 8^ο αιώνα. Έτσι η Δυτική Χριστιανοσύνη πραγματικά δεν γνώριζε τη συλλογή του Ιουστινιανού μέχρι την ανάκτηση της το 11^ο αιώνα.² Αυτό παρά το γεγονός ότι ήταν γραμμένη στα Λατινικά, επειδή σε εκείνη την εποχή στην Κωνσταντινούπολη ακόμα τα Λατινικά ήταν η γλώσσα του δικαίου.³ Συνεπώς, το δίκαιο που αποτελεί το σημείο εκκίνησης των γερμανικών βασιλείων της Δυτικής Χριστιανοσύνης είναι σε μεγάλο βαθμό αυτό που περιέχεται στο κωδικό του Θεοδοσίου. Ένα δίκαιο που αμέσως μετά τις οικονομικές και πολιτικές κρίσεις που εξελίχθηκαν σε όλη τη Μεσόγειο από το 5^ο έως το 8^ο αιώνα,⁴ έγινε εθνικό δίκαιο. Ένα δίκαιο που, στην περίπτωση της Δυτικής Ευρώπης ενσωματώθηκε στους νόμους των γερμανικών λαών.⁵

Στο πλαίσιο της αυτοκρατορίας, η κατάσταση ήταν διαφορετική, αλλά όχι εντελώς. Το έργο του Ιουστινιανού ήταν γνωστό και απέκτησε μεγάλη συμβολική αξία. Αλλά, ειδικά μετά την κρίση του έβδομου αιώνα, το περιεχόμενό του ήταν σχετικά άγνωστο στην αυτοκρατορία.⁶ Υπάρχουν

² Για μια ιστορία της πηγής στη δόση βλ. Radding C., Ciaralli A., *The Corpus Iuris Civilis in the Middle Ages: Manuscripts and Transmission from the Sixth Century to the Juristic Revival*, Leiden-Boston 2007.

³ Για την εξέλιξη της ελληνικής γλώσσας ως νομική γλώσσα βλ. Τρωιανός Σ., *Η ελληνική νομική γλώσσα*, Αθήνα 2000.

⁴ Μια συνολική άποψη αυτών των κρίσεων σε όλη της Μεσογείου στον Wickham C., *Framing the Early Middle Ages: Europe and the Mediterranean 400-800*, Oxford 2005.

⁵ Το καλύτερο παράδειγμα είναι το *Lex Romana Visigothorum* (506 d. C.) επίσης γνωστή ως *Breviarium Alaricianum*. Αυτός ο νόμος είχε μια μεγάλη επίδραση στη νομοθεσία των Γερμανο-ρωμαϊκών λαών.

⁶ Τρωιανός, Σ., Βελισσαροπούλου-Καρακώστα Ι., *Ιστορία Δικαίου*, Αθήνα 2010, 156 επ.

πολλοί λόγοι, αφενός, η λατινική γλώσσα έκανε δύσκολη την κατανόηση του, αφετέρου, και νομίζω ότι αυτό είναι πολύ πιο σημαντικό, η μεγάλη πολυπλοκότητα του, οι τόσο εξελιγμένες διακρίσεις που είχε εκφράσει ο Ιουστινιανός, ήταν εντελώς ξένες προς μια κοινωνία που, μετά από μια μακρά πολιτική και οικονομική κρίση, είχε απλοποιήσει τον τρόπο ζωής της. Ως εκ τούτου, όπως στη Δύση, στην Αυτοκρατορία δημοσιεύθηκαν απλούστεροι νόμοι που αφορούν στα βασικά ζητήματα της καθημερινής ζωής, όπως το οικογενειακό δίκαιο και το ποινικό δίκαιο. Αυτή είναι η περίπτωση της Εκλογής του Λέοντος Γ, ο Ίσαυρος και Κωνσταντίνου Ε, που εκτόπισε στο έτος 741. Το ίδιο συμβαίνει και στη Δύση, μεταξύ των γερμανο-ρωμαϊκών λαών προσφέρονται επίσης συλλογές και νέοι νόμοι με τον ίδιο τρόπο. Αλλά με μια σημαντική διαφορά. Στην Ανατολή οι νέοι νόμοι πάντα είχαν ως ορίζοντα τη συλλογή του Ιουστινιανού, και δήλωναν ότι δεν είχαν την πρόθεση να την καταργήσουν, αλλά να εξηγήσουν ή να συνοψίσουν το περιεχόμενό της, αν και στην πράξη μπορούσα να την μεταβάλλουν. Στη Δύση, ωστόσο, η συλλογή του Ιουστινιανού είχε ξεχαστεί. Όμως, τόσο στην ανατολική και δυτική χριστιανουσύνη, αυτό το απλό δίκαιο μετέχει στο ίδιο πνεύμα του ιουστινιανείου έργου.⁷

Αλλά το έργο του Ιουστινιανού έμελλε να ξαναγεννηθεί. Στο τέλος του ένατου αιώνα, ο αυτοκράτορας Λέων ΣΤ' ο Σοφός, δημοσιεύθηκε τα Βασιλικά. Τα Βασιλικά ήταν, ως επί το πλείστον, η συλλογή του Ιουστινιανού μεταφρασμένη στα ελληνικά και προσαρμοσμένη στην εποχή του. Με αυτό το σημαντικό έργο ο Αυτοκράτορας ανέκτησε το ρωμαϊκό δίκαιο στο υψηλότερο σημείο του και, επίσης, έδινε το δίκαιο αυτό και στους σλάβικους λαούς οι οποίοι ενσωματώνονται στη συνέχεια στην αυτοκρατορία.⁸ Αυτό δεν σημαίνει ότι άλλα νομικά έργα, πιο απλά και πρακτικά, έχασαν ισχύ, αλλά σημαίνει ότι ο ανώτερος νομικός ορίζοντας έγινε πάλι γνωστός και προσβάσιμος. Ο τρόπος με τον οποίο οι νομικοί καλλιέργησαν τη μελέτη του έργου του Ιουστινιανού ήταν το σχόλιο, δηλαδή, σημειώσεις για να εξηγηθεί ένα μέρος του περιεχομένου. Το κείμενο που συντάχθηκε στην εποχή του Ιουστινιανού και μεταφράστηκε και ανατυπώθηκε στην εποχή του Λέοντος του Σοφού, είχε ένα σχεδόν

⁷ Μια επισκόπηση της εξέλιξης αυτής, που εξετάζει τη δυτική και τη ανατολική πλευρά της Μεσογείου στον Cortese E., *Il diritto nella storia medievale, I, L'alto medioevo*, Roma 1997. Ένα παράδειγμα αυτού του κοινού πνεύματος σε όλη την μεσαιωνική Δύση βρίσκεται στο έργο του Vismara G., *La norma e lo spirito nella storia del diritto successorio* σε *Scritti di storia giuridica*, 6 - *Le successioni ereditarie*, Milano 1988, 3-35.

⁸ Για μια περιγραφή της πηγής βλ. Τρωιανός Σ., *Οι πηγές του βυζαντινού δικαίου*, Αθήνα 2011, 252 επ.

ιερό χαρακτήρα μια σχεδόν ιερή φήμη, τα λόγια δεν αλλάζουν, αλλά μπορεί κανείς να τα ερμηνεύσει.⁹

Κατά τον 11^ο αιώνα στη Δύση, ένας μοναχός της Μπολόνια που ονομάζεται Irnerius, ανέκτησε το αρχικό κείμενο του Ιουστινιανού. Όπως είπαμε, μέχρι τότε υπήρχε σχεδόν άγνωστο.¹⁰ Ο Irnerius άρχισε να διδάσκει το δίκαιο που περιέχεται σε αυτή τη συλλογή και ίδρυσε την πρώτη σχολή του δικαίου της μεσαιωνικής Δύσης. Εντυπωσιακά, όπως και στο Βυζάντιο, το κύρος της εν λόγω συλλογής ήταν τέτοιο που οι νομικοί την μελέτησαν με την ίδια μέθοδο που χρησιμοποιείται για την Αγία Γραφή, δηλαδή, μέσω σχολίων που είχαν ως σκοπό να ερμηνεύσει κανείς το περιεχόμενο της. Πρόκειται για ένα κείμενο που, με την πάροδο των αιώνων και την αποδυνάμωση της νομικής τέχνης, πολλά από τα μέρη του ήταν ακατανόητα.¹¹

Έτσι, παρά το γεγονός ότι διαχωρίστηκαν πολιτικά, η ανατολική και η δυτική χριστιανοσύνη ξαναβρήκαν το ιουστινιάνειο έργο, πρώτα στο Βυζάντιο και στη συνέχεια στην Ιταλία και την υπόλοιπη Λατινική Ευρώπη. Και, επίσης, το αντιμετώπισαν με την ίδια στάση και μεθοδολογία.

Από τότε, τόσο στη Βυζαντινή Ανατολή και στη Λατινική Δύση, το έργο του Ιουστινιανού αποτελούσε καθολικό και επιστημονικό δίκαιο. Υπάρχει και ένα άλλο δίκαιο πιο πρακτικό (θα μπορούσαμε να πούμε λαϊκό) που ισχύει ταυτόχρονα και, στην περίπτωση της Δύσης, είναι επίσης έντονα τοπικό.¹² Παρόλο αυτό, η πυξίδα των νομικών ήταν το δίκαιο του Ιουστινιανού και το εκκλησιαστικό δίκαιο, δηλαδή οι κανόνες της Εκκλησίας, που είχαν συλλεχθεί ανά τους αιώνες τόσο στην Ανατολή αλλά και στη Δύση. Ένα κοσμικό και ένα πνευματικό δίκαιο που, παρά τις

⁹ Για τα σχόλια στα Βασιλικά βλ. *Idem*, 281 επ.

¹⁰ Υπάρχουν ορισμένες εξαιρέσεις, όπως η *Summa Perusina*, που ήταν μια περίληψη των ρυθμίσεων του Κώδικα του Ιουστινιανού, φαίνεται να έχει συνταχθεί σε βυζαντινά εδάφη της ιταλικής χερσονήσου. Ενώ η ρωμαϊκή νομική πράξη ήταν διαδεδομένη σε όλη την Ιταλία, τα νομικά κείμενα ήταν ελάχιστα και άγνωστα. όμως, η νέα δύναμη του ρωμαϊκού δικαίου που παρατηρείται από την καρολίγγεια αυτοκρατορία μας άφησε κείμενα ως αυτό που, πιθανώς, γράφτηκε μεταξύ του 7^ο και το 9^ο αιώνα. Βλ. Cortese E., *Il diritto ... op. cit.*, 238 επ.

¹¹ Για μια γενική άποψη του φαινομένου των σχολιαστών (*glossatori*) βλ., Valiente F. T., *Manual de historia del derecho español*, Madrid 1995, 167 επ.; επίσης Stein P. G., *Roman Law in European History*, Cambridge 1999, 38 επ.

¹² Για τη δυαδικότητα μεταξύ *ius commune* και *ius proprium* Clavero B., *Historia del derecho común*, Salamanca 1994, 11-60; Grossi P., *L'Europa del Diritto*, Roma-Bari 2007 και το έργο του Calasso F., *Medioevo del diritto*, Milano 1954 και Guzman B., Brito A., *Historia de las nociones de derecho común y derecho propio*, σε *Homenaje al Profesor Alfonso García Gallo*, Madrid 1996, 207-240.

αποστάσεις και τους πολιτικούς και θρησκευτικούς διαχωρισμούς, λόγω την κοινή καταγωγή τους, δεν ήταν πολύ διαφορετικό στους δυο πλευρές της Χριστιανοσύνης.

Στη Δύση, η άνοδος των πανεπιστημίων και μία οικονομική άνθηση που κυρίως εμφανίστηκε από το 13^ο αιώνα και μετά, σήμανε ότι το ρωμαϊκό δίκαιο γνωρίσθηκε και καλλιεργήθηκε ευρέως. Πάντα, όμως, σαν επιστημονικό δίκαιο που στην πράξη ενέπνευσε τους τοπικούς νόμους που ήτανε καρποί του μεσαιωνικού έθιμου. Πράγματι, κατά τη διάρκεια του Μεσαίωνα και πέρα, ένας φοιτητής δικαίου μελετούσε το ρωμαϊκό και το εκκλησιαστικό δίκαιο και στο τέλος των σπουδών του τον λέγανε *doctor iuris utrisque*, δηλαδή, διδάκτωρ στα δύο δίκαια (ένας τίτλος που ακόμη και σήμερα υπάρχει σε ορισμένα πανεπιστήμια). Τα δυο δίκαια ήταν, προφανώς, μια αντανάκλαση των δύο εξουσιών που κυβερνούσαν τον κόσμο: την κοσμική εξουσία των βασιλέων και αυτοκρατόρων και την πνευματική εξουσία της Εκκλησίας.¹³

Ωστόσο, το τέλος της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας σήμανε και την πτώση της νομικής επιστήμης στην Ανατολή. Έτσι μετά το 1453, το νομικό έργο του Ιουστινιανού και πάλι έπεσε σε αχρηστία και στη θέση του ίχρυσαν άλλα κείμενα που απλοποίησαν την ανώτερη τέχνη της συλλογής του αυτοκράτορα. Για την Ελλάδα το πιο σημαντικό κείμενο ήταν η Εξάβιβλος, μια συλλογή που σύνταξε ο θεσσαλονικιός νομικός Κωνσταντίνος Αρμενόπουλος στο 14^ο αιώνα και ίχρυσε την Ελλάδα μέχρι τη θέσπιση του Αστικού Κώδικα του 1940. το ίδιο έγινε, για παράδειγμα στη Ρωσία με την Εκλογή του Λέοντα Γ και τον Πρόχειρο Νομό του 9^ο αιώνα, και τα δύο κείμενα ίχρυσαν εκεί για αιώνες. Πράγματι, οι Βυζαντινοί πρόσφεραν τη θρησκεία, την τέχνη, τη λογοτεχνία, αλλά και το δίκαιο στους Ρώσους, έτσι ώστε και η τσαρική Ρωσία ανήκε στην έλληνο-ρωμαϊκή νομική παράδοση.¹⁴ Η ιστορία της Γεωργίας δεν είναι πολύ διαφορετική, το σημερινό δίκαιο είναι καρπός του κέντρου ευρωπαϊκού ρεύματος κωδικοποίησης, ένα ρεύμα που κλίνει τώρα δυο αιώνες.

Πράγματι, στη Δύση το 18^ο αιώνα σηματοδότησε την αρχή μιας νέας κατανόησης του δικαίου. Ο Διαφωτισμός προκάλεσε ένα νέο κίνημα με

¹³ Ένα από τα πιο σημαντικά έγγραφα της δυαδικότητας των εξουσιών, πνευματική και κοσμική, είναι η επιστολή του Πάπα Gelasius A' στο αυτοκράτορα Αναστάσιο A' κατά το έτος 494: "Duo quippe sunt, imperator auguste, quibus principaliter mundus hic regitur: auctoritas sacrata pontificum et regalis potestas. In quibus tanto gravius est pondus sacerdotum, quanto etiam pro ipsis regibus hominum in divino reddituri sunt examine rationem..." σε Rahner H., Kirche und Staat im frühen Christentum, München 1961, 256.

¹⁴ Βλ. Feldbrugge F. J. M., Law in Medieval Russia, Leiden 2009, 59-128.

σκοπό την κωδικοποίηση και συστηματοποίηση του παραδοσιακού δικαίου. Η πρόταση μερικών επιστημόνων ήταν η παραίτηση από το προηγούμενο δίκαιο και να δημιουργηθεί ένα νέο που να ήταν καρπός του λόγου και όχι του έθιμου, ένα τακτικό και συστηματικό, ένα που θα μπορούσε να ισχύει σε όλες τις κοινωνίες και όλες τις εποχές.¹⁵ Αυτή ήταν η σκέψη του νομικού ορθολογισμού (ή ρασιοναλισμός). Πολλοί νομικοί πεπεισμένοι για αυτή τη σκέψη άρχισαν να διατυπώνουν προτάσεις κωδικών. Αυτή είναι η διαδικασία που είναι γνωστή ως “κωδικοποίηση”. Μια διαδικασία που εξελίχτηκε με διαφορετικούς ρυθμούς σε πολλές χώρες ταυτόχρονα και σε μια δύσκολη εποχή, από την Γαλλική Επανάσταση και μετά, στην οποία είχαν μετατοπιστεί τα θεμέλια των πολιτικών δομών της Ευρώπης. Τελικά ήταν ο Ναπολέων στη Γαλλία που, πεπεισμένος για τις πολιτικές αρετές του κώδικα, προετοίμασε τη σύνταξη ενός κώδικα για το αστικό δίκαιο. Εκδόθηκε στο Παρίσι το 1804 και η επιρροή του επεκτείνεται σε πολλά μέρη του κόσμου.¹⁶ Αλλά ο κωδικός του Ναπολέον συντάχθηκε μέσα σε διάστημα περίπου μόνο τεσσάρων ετών, έτσι ώστε, για να διαμορφώσουν τις καινούριες ιδέες της ορθολογιστικής σκέψης, οι νομικοί που το έγραψαν προσέφυγαν σε ό,τι γνώριζαν, δηλαδή, το ρωμαϊκό και το εκκλησιαστικό δίκαιο.

Στη Γερμανία, ωστόσο, η αντίδραση στην ιδέα της κωδικοποίησης ήταν ισχυρή. Ο Friederich Karl von Savigny, μεγάλος θεωρητικός του 19^ο αιώνα, πίστευε ότι για να λάβει μέρος μια τέτοια διαδικασία κωδικοποίησης, πρώτα έπρεπε να μελετηθεί η ιστορία του δικαίου, διότι ο νόμος είναι ένα πολιτιστικό προϊόν και όχι ένα έργο που δημιουργεί αφηρημένα ο ανθρώπινος λόγος, όπως πίστευαν πολλοί επιστήμονες εκείνης της εποχής.¹⁷ Αυτή η αντίδραση σήμαινε ότι η δημοσίευση του γερμανικού αστικού κώδικα έγινε μόνο στα 1900, σχεδόν έναν αιώνα αργότερα από το γαλλικό και μετά από μια σκληρή δουλειά πολλών γενεών νομικών. Οι Ερευνητές αυτοί κατάλαβαν ότι έπρεπε να ξαναχτίσουν την σκέψη που οδήγησε στην υιοθέτηση και τη δημιουργία των θεσμών του ρωμαϊκού και

¹⁵ Για αυτό το θέμα είναι σκόπιμο το έργο του Tau Arozategui V., *Casuismo y sistema*, Buenos Aires 1992.

¹⁶ Για μια συνθετική ανάλυση της κωδικοποίησης στην Ευρώπη βλ. Wesenberg G., *Neuere deutsche Privatrechtsgeschichte im Rahmen der europäischen Rechtsentwicklung*, Wien-Klön-Graz 1985, 21 επ. Για το “Ιβεροαμερικάνικο” πεδίο είναι απαραίτητη Guzman Brito A., *Historia de la codificación civil en Iberoamérica*, Pamplona 2006.

¹⁷ Βλ. Caroni P., *Il codice rinviato. Resistenze europee all'elaborazione e alla diffusione del modello codicistico*, σε Cappellini P., Sordi B., *Codici. Una riflessione di fine millennio*, Firenze, 26-28 octubre 2000, Milano 2002, 263-307.

μεσαιωνικού (σε μεγάλο μέρος εκκλησιαστικό) δικαίου.¹⁸ Έτσι, αφιέρωσαν έναν αιώνα να διαλευκάνουν τις αρχές του έργου του Ιουστινιανού και για να τις συγκεντρώσουν συστηματικά σε ένα κώδικα. Αυτή σχολή σκέψης ήταν γνωστή με το όνομα του Pandektistik, γιατί το μεγαλύτερο μέρος του Ιουστινιανείου νομοθετικού έργου ονομάστηκε στα ελληνικά *Πανδέκτης*.

Τόσο και το γαλλικό μοντέλο που συντάχθηκε γρήγορα, όπως και το γερμανικό μοντέλο καρπός ένας μακρού πανεπιστημιακού διαλογισμού, περιέχουν, τροποποιημένο και προσαρμοσμένο, το ίδιο το ρωμαϊκό δίκαιο που βρίσκεται στις δύο πλευρές της Χριστιανοσύνης. Κατά το 19^ο και το 20^ο αιώνα αυτό το κίνημα της κωδικοποίησης εξαπλώθηκε πρώτα στη Δυτική Ευρώπη και τη Λατινική Αμερική, και στη συνέχεια στην Ανατολική Ευρώπη.¹⁹ Τόσο η Ρωσία, η Γεωργία και η Ελλάδα, για να αναφέρουμε μερικές χώρες, σύνταξαν τους αστικούς κώδικες στο τέλος αυτής της περιόδου, αλλά ανήκουν στην ίδια παράδοση κωδικοποίησης που προέρχεται κυρίως από τη Γερμανία και τη Γαλλία. Έτσι, αν και βέβαια η εμπειρία άνω των 15 αιώνων αντικατοπτρίζεται επίσης στους σύγχρονους κώδικες και ιδιαίτερα πολλά από τα αιτήματα της αστικής κοινωνίας που τους έγραψε, οι κώδικες αυτοί δεν αποτελούν μια εισαγωγή ενός νέου δικαίου, αλλά η ανάκαμψη του ίδιου δικαίου το οποίο γεννήθηκε στο έλληνο-ρωμαϊκό κόσμο και συγκεντρώθηκε από τον Ιουστινιανό τον 6^ο αιώνα μ. Χ.

Εάν υπάρχει μια ευρωπαϊκή ταυτότητα, με σαφήνεια μπορούμε να πούμε ότι το ρωμαϊκό δίκαιο είναι το πλαίσιο στον οποίο αυτή έχει εξελιχτεί. Αν υπάρχει τέτοια ταυτότητα, αυτό το δίκαιο είναι ένας από τους πυλώνες της. Ο άλλος πυλώνας, στον οποίο έχω ήδη αναφερθεί σε αυτήν την ομιλία, είναι το δίκαιο της Εκκλησίας, το κανονικό δίκαιο. Το δίκαιο είναι τελικά μια αντανάκλαση αυτής της ιδέας που ακούγεται συνεχώς, αναφέρονται στην σκέψη που θεωρεί ότι η ουσία της ευρωπαϊκής ταυτότητας είναι το ελληνο-ρωμαϊκό δίκαιο και ο Χριστιανισμός.

Κλείνοντας θα ήθελα να κάνω μια ερώτηση για αυτή την τελευταία ιδέα της ευρωπαϊκής ταυτότητας διότι είναι το θέμα που μας ενώνει σήμερα. Μια ερώτηση που ίσως δημιουργεί περισσότερα προβλήματα στη συζήτησή μας. Αν η ευρωπαϊκή ταυτότητα βασίζεται σε αυτούς τους πυλώνες, σημαίνει ότι η Λατινική Αμερική συμμετέχει στην ίδια τα-

¹⁸ Για τη γερμανική σχολή σκέψης (Pandektenrecht) βλ. Beiser F. C., *The German Historicist Tradition*, Oxford 2012, 214 επ.

¹⁹ Για την κατανόηση του φαινομένου στην Ευρώπη Tarello G., *Storia della cultura giuridica moderna, Assolutismo e codificazione del diritto*, Bologna 1976.

υτότητα. Διότι όλα αυτά που έχω αναφερθεί, είτε το ρωμαϊκό και το εκκλησιαστικό δίκαιο, είτε το ελληνορωμαϊκό στοιχείο και ο Χριστιανισμός, είναι επίσης θεμέλια αυτής της μακρινής αλλά για αυτό το λόγω κοντινής κοινωνίας. Έτσι, θα έπρεπε να συμπεράνουμε ότι δεν υπάρχει μια ευρωπαϊκή ταυτότητα διαφορετική από εκείνη της Λατινικής Αμερικής, το οποίο σημαίνει ότι το ευρωπαϊκό πλαίσιο περιλαμβάνει τη Λατινική Αμερική. Εάν δεν συμφωνούμε με αυτό το συμπέρασμα, σημαίνει ότι πρέπει να αναρωτιόμαστε για άλλα διακριτικά χαρακτηριστικά που να επιτρέπουν σε κάποιον να αναφερθεί σε αυτούς τους δύο κόσμους ως διαφορετικά πράγματα, πέρα από γεωγραφία. Η ελληνορωμαϊκή κληροδοσία και ο Χριστιανισμός, που το δίκαιο αντανακλά, μας επιτρέπουν να δούμε το κοινό σε αυτόν τον κόσμο που παλιά αποκαλούσαμε Χριστιανοσύνη, αλλά δεν μας επιτρέπουν από μόνα τους να καθορίσουμε μια ταυτότητα του κόσμου που αποκαλούμε σήμερα Ευρώπη.